

Scene i „Genboerne“, hvor Løjtnant von Buddinge taler om sit Kendskab til Prinsen af Bamberg, og hvor Smedesvenden saa siger: Hvad, kommer De ogsaa hos ham? og Løjtnant v. Buddinge svarer: Ja, men ikke ofte. Jeg tænker, at det ærede Medlem for Skjoldelev heller ikke ofte har gaaet under Armen med — jeg savnede denne Betegnelse i hans Ord — min gode Ven, Grev A. Jeg tror, at hans Kendskab til denne Greves intimere Forhold er lige saa daarligt som hans Kendskab til de københavnske Forhold. Han mente, at det var Borgerrepræsentanterne, der sad her i København og morede sig med at paaligne Grev A. Skat. Borgerrepræsentanterne have ikke det mindste med den Ting at gøre.

Til det ærede Medlem for Løvel (A. Nielsen) vil jeg sige et Par Ord. Han protesterede meget harmfuldt, meget højtideligt og ikke nær saa beskedent, forhandlingsvenligt og behageligt som f. Eks. den højtærede Finansminister mod den Sammenligning, jeg havde draget mellem Situationen 1890—1895 og den nuværende Situation. Han sagde, at der var mange og store Forskelle. Ja, den Gang var det det ærede Medlems Parti, Bergianerne og Hørupperne, der var Mindretal her i Salen over for de andre Partier, der forhandlede indbyrdes og traf deres Aftaler indbyrdes, uden at Mindretallet fik nogen som helst Indflydelse derpaa. Nu er det ærede Medlem og hans Parti blevet Flertal, nu er der et andet Mindretal, vort Parti blandt andet. Det er en Forskel. Der er andre Forskelligheder. Den Gang konkurrerede man og intrigerede, om man vil, om at lovgive for de fattige. Det var Fattigvæsenets Reform, de gamles Alderdomsforørgelse, som Intrigerne og Konkurrencen mellem Partierne den Gang gjaldt. Nu lovgiver man for de rige, de besiddende, de velhavende, for Godsejerne. Naar galt skal være, synes jeg for øvrigt, at man hellere maatte konkurrere og intrigere Partierne imellem om at lovgive for de gamle og fattige. Nu intrigerer og konkurrerer man om, hvem der bedst kan putte i de stores Sæk. Det er en Forskel. Jeg indrømmer, at der er mange Forskelligheder mellem den Gang og nu. Men der er eet absolut Lighedspunkt, og det er det, at et Par Partier her paa Rigsdagen ved private Forhandlinger, ved hemmelige Underhandlinger — for andet er det ikke — blive enige om visse Lovforslag, uden at det er muligt for Mindretallene at faa nogen virkelig Indflydelse derpaa. Det er

Sagen nu, ligesom det var den Gang. Her er ikke Tale om, at Partier holde Partimøder for at drøfte en Situation, Stillingen til et Lovforslag, hvilket selvfølgelig er overordentlig tilladeligt, dertil er intet at sige, men her er Tale om, at ligesom den Gang de moderate og Højremændene bleve enige privat om, hvordan Lovene skulde se ud, blive nu Venstreformpartiet og de frikonservative enige om, hvordan Lovene skulle se ud. Det ærede Medlem for Løvel (A. Nielsen) sagde, at der var jo ikke noget mærkeligt i, at Skattelovsudvalget her i Folketinget fik en Tilsigelse om at forhandle med Skattelovsudvalget i Landstinget. Der er dog noget mærkeligt deri, naar Skattelovsudvalget slet ikke eksisterer, og der er noget mærkeligt i, at det kun var et vist Partis Medlemmer af Skatteudvalget, der igennem Rigsdagens Bureau fik en saadan Tilsigelse. Det viste sig bagefter, at den Tilsigelse, jeg havde faaet, var gal, det var slet ikke Meningen, at jeg skulde være med, det var en Fejltagelse fra Bureauets Side.

Det ærede Medlem sagde, at der vilde blive Lejlighed til at stille Ændringsforslag. Jeg takker, fordi det store Flertal dog er saa velvilligt at give Lejlighed dertil, og vi skulle ogsaa fra vor Side vide at benytte os deraf, men at vi med Grund skulde kunne nære Haab om — ikke netop, at disse Ændringer ville blive vedtagne, men — at der overhovedet vil blive en saglig Diskussion om den, derom har jeg mine Tvivl. Det var derfor, jeg mindede om Hørups Ord. Kernen i dem var den, at hans Tale ikke kunde nytte noget, alt var afgjort i Forvejen. Saaledes staar i Virkeligheden ogsaa det Mindretal, hvortil jeg hører. Vi staa saaledes, at vi have en levende Følelse af, at en Forhandling kan ikke nytte noget, alt er afgjort, og det er afgjort ikke i Udvalgene eller ved Forhandling her i Salen, men det er afgjort uden for Rigsdagssalen, uden for Udvalget.

Der er et Punkt, hvor man er stærkt fristet til at stille Ændringsforslag, nemlig § 7 i Loven om den kommunale Beskatning. Der vil sikkert ogsaa komme Ændringsforslag, jeg tænker ogsaa fra vor Side. Der vil principalt kunne stilles de Ændringsforslag, som P. Knudsen stillede i Skattekommissionen, og der vil subsidiært kunne stilles et Forslag om de samme Regler for Skattevedtægter, som vedtoges her i Fjor. Men jeg er sikker paa, at nogen saglig Behandling af disse Ændringsforslag er umulig, fordi der netop paa